

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România 30 lei
6 luni 16 „
3 luni 8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână, sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

11 — Strada Artei — 11

In dosul Palatului Justiției

CODICELE HAMMURABI REGELE BABILONIEI

Cititorii noștri sperăm că nu vor lua în rău faptul că în câte-va numere vom sacrifica într-o măsură actualitatea pentru a face puțină arheologie juridică, publicând Codicele lui Hammurabi, regele Babiloniei.

Acest codice considerat de mai mulți învățați ca cel mai vechi codice cunoscut în zilele noastre, a fost descoperit, sunt abia două ani, în ruinele de la Susa, și a fost tradus întâi în limba franceză de d. V. Scheil și apoi în limba germană de d. dr. Hugo Winkler. Colaboratorul nostru d. I. Tanoviceanu, profesor la facultatea de drept din București, spre a putea să facă acest codice cunoscut și juriștilor români, s'a servit de ambele traduceri, atât de cea franceză, cât și de cea germană. În același timp, un avocat român din Austro-Ungaria, d. dr. Aureliu Olteanu, trimițând un studiu interesant asupra acestui codice, în care utilizează cercetările învățaților germani asupra culturii și vieții babilonene, am crezut că este bine să-l publicăm ca o introducere explicativă a Codicelui Hammurabi.

Credem că cititorii noștri vor aprecia această lucrare de mare importanță, precum și silințele pe cari ni le dăm ca revista *Curierul Judiciar* să fie la înălțimea misiunii sale.

REDACȚIUNEA

ERATA. — La finele adnotației d-lui Scriban din numărul trecut, s'a strecurat o eroare de tipar spunându-se: «că adevărurile juridice renasc ca sfinxul din cenușa lor, în loc de «fenixul», cum rugăm a se citi.

SUMAR:

Curtea de casație, s. II și Tribunalul comercial Ilfov: Ana Mărculescu cu Spirea Rădulescu și alții, cu o Observație de d. D. Alexandresco.

Tribunalul comercial Ilfov și Judecătoria ocolului III Bucureșci: G. & Th. M. Eftimiu cu Ana Mărculescu și Casa de Depuneri.

Tribunalul Gorj: D-r I. Urbeanu cu Căp. Em. Părăianu.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE, Secția II

Audiența de la 9 Decembrie 1903

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ana Mărculescu cu Spirea Rădulescu și alții

Convenția matrimonială.—Participarea părinților viitorilor soți.—(Art. 1228 C. civ.; 709, 710 Pr. civ.)

Dota mobilă.—Validitatea clauzei prin care părțile declară această dotă inalienabilă.—(Art. 1224 și 1909 C. civ.)

1. Părinții viitorilor soți nu sunt părți în convenția matrimonială încheiată de copiii lor, și nu au nevoie de a interveni la formarea acestui contract de cât atunci când ei au constituit o dotă, sau când soții sunt minori. Prin urmare, de câte-ori viitorii soți sunt capabili și părinții

n'au constituit nici o dotă, aceștia n'au nevoie de a semna contractul matrimonial, și acest contract nu este nul din această cauză.

2. Dota mobilă care, în principiu, este alienabilă, poate fi declarată inalienabilă prin convenția părților, în baza principiului libertății convențiilor matrimoniale; asemenea clausă este validă, ea nefiind contrară nici ordinii publice, nici vre unei dispoziții prohibitive a Codului civil.

În asemenea caz, dota declarată în mod valid inalienabilă, prin convenția părților, nu poate fi urmărită pentru datorii contractate în timpul căsătoriei, nici chiar în urma desfacerii căsătoriei, într-o măsură în care lovește bunurile inalienabile în timpul căsătoriei nu dispar în urma desfacerii ei.

Ținându-se însă socoteală de nestabilitatea averii mobiliare, de împrejurarea că lucrurile mișcătoare pot fi supuse peirei sau stricăciunii, de trebuințele familiei, precum și de drepturile bărbatului ca administrator al averii dotale, trebuie să decidem că mobilele dotale corporale pot fi înstrăinate, fără a se putea opune clauza de inalienabilitate, și că achizitorul de bună credință a unor asemenea bunuri corporale va fi apărat prin dispoziția art. 1909 din Codul civil.

Decisiunea No. 540/903.—Casată, în urma recursului făcut de Ana Mărculescu, sentința tribunalului comercial Ilfov cu No. 1018/1903 (1) dată în proces cu S. Rădulescu și Casa de Depuneri.

Curtea,

Ascultând cetirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Cuculi;

Pe d-l avocat Gr. Urlățeanu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Petre Stroescu din partea intimatului în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului întâi:

• Violarea art. 710 Pr. civ. și rea interpretare a art. 709 Pr. civ. combinat cu 1229 Cod. civ.

• Tribunalul considerând actul dotal al d-nei Ana Popescu-Pretor ca nul pe motiv că mama viitoarei soții și părinții viitorului soț nu au subscris în act, de și constant este că nici muma nici cei de al doilea nu erau constitutori de dotă, violează menționatele texte de lege.

Având în vedere că, prin sentința tribunalului Ilfov, secția comercială No. 1018, din 13 Iunie 1903, se declară că contractul dotal autentificat sub No. 9909/97, de trib. Ilfov, fiind subscris numai de soții Popescu Pretor și de tatăl d-nei Ana Popescu Pretor, ca constitutori al dotei, nu însă și de mama ei și de părinții soțului, e nul conform art. 709 Pr. civ.

Considerând că, în privința contractului de căsătorie, art. 1228 Cod. civ. prescrie că pentru facerea con-

(1) A se vedea publicată în acest număr.

vențiilor matrimoniale a fi observate formele prescrite de procedura civilă sub pedeapsă de nulitate; — că aceste forme privesc forma autentificării și necesitatea prezenței, declarațiilor și subscrierii convenției matrimoniale de către părți, care nu sunt de cât ambii viitori soți și acei care constituie dota, ceea ce rezultă din principiile generale și din combinarea art. 709 și 710 Pr. civilă;

Că art. 710 Pr. civilă în deosebi declară că a fi participă la facerea unei convenții matrimoniale mai înțelii aceia între care are a se încheia căsătoria; apoi cei ce constituie dotă, ori-care ar fi aceștia: fie părinții soților, fie străini; că dar la o convenție matrimonială a fi participă afară de soți și alte persoane numai dacă sunt constituenți de dotă;

Că dacă s'ar părea că din art. 709 Pr. civilă ar rezulta că părinții soților ar avea a participa la încheierea convenției matrimoniale, fără ca să fie constituenți ai dotei, aceasta e contrazis expres de articolul următor 710, după care și participarea părinților soților nu e cerută de cât dacă sunt constituenți de dotă, ceea-ce e și conform principiilor;

Considerând că părinții soților, nefiind constituenți de dotă, sunt persoane străine, și nu se înțelege pentru care motiv s'ar cere participarea lor, dacă nu sunt constituenți ai dotei, ast-fel că pentru neparticiparea părinților soților neconstituenți de dotă, convenția matrimonială să fie declarată nulă;

Considerând că, în speță, convenția matrimonială nu e nulă, precum susține tribunalul, și, prin urmare, motivul e întemeiat.

Asupra motivului al doilea :

• Violarea art. 1248 combinat cu 1224, 1225 și 1226 Cod. civ., și rea interpretare a principiului liberei circulații a bunurilor.

• Tribunalul declarând nulă ca contrarie ordinii publice și prin consecință inexistentă clauza din actul dotal al d-nei Mărculescu, care declară inalienabilă dota sa mobilă, comite un exces de putere și violează textele arătate.

Având în vedere că se constată că Rădulescu având a lua pe temeiul unei cambii, subscrisă de soții Popescu Pretor, 1495 lei și obținând contra lor o carte de judecată investită cu formula executorie, a poprit sumele convenite d-nei Ana Popescu Pretor azi Mărculescu, în calitate de creditor ipotecar a lui C. și N. Grun și sumele convenite d-lui Popescu Pretor ca soț usufructuar legal al dotei în timpul căsătoriei, colocate fiind acele sume în tabloul de ordinea sumelor rezultând din vânzarea moșiei acelu debitor a d-nei Ana Popescu, acum Mărculescu;

Având în vedere că d-na A. Mărculescu acontestat poprirea pe motiv că averea mobilă urmărită este dotală, declarată inalienabilă prin contractul dotal și nu poate fi urmărită pentru datorii contractate în timpul căsătoriei, chiar după desfacerea căsătoriei;

Având în vedere că tribunalul, prin sentința supusă recursului, susține că inalienabilitatea averii dotale mobiliare înscrisă în contractul dotal este o condiție contrarie ordinii publice, fiind-că atinge interesele superioare ale Societății consistând în principiul liberei circulații a bunurilor, de la care principiu numai prin lege s'ar putea deroga;

Că acea clausă din contractul dotal este și contrară interesului general și buneii credinți în relațiile dintre oameni, întru cât ori-cine e obligat a împlini obligațiile cu toate bunurile mobile și imobile, prezente și viitoare, care principiu. consacrat prin art. 1718 Cod civ., asigură execuția obligațiilor contractate de debitor și care principiu nu poate fi mărginit prin o convenție particulară;

Considerând că, în speță, e constant că, prin actul dotal, constituentele dotei stipulează la art. III că ori ce avere mobilă sau imobilă va cădea sub regimul dotal devenind inalienabilă, este a se ști dacă asemenea clausă expresă din contractul dotal pentru a de-

clara inalienabilă chiar averea dotală mobilă este validă;

Considerând că convențiile matrimoniale se deosebesc de contractele ordinare, putând fi încheiate cu o libertate mai mare de cât contractele ordinare și putând conține dispoziții care folosesc sau vatămă pe cei de al treilea;

Că libertatea ce a fi părțile la facerea contractelor matrimoniale este însă mărginită nu întru cât acele contracte nu pot conține clause contrare bunelor moravuri și ordinii publice, întru cât nu se poate deroga drepturilor ce bărbatul are ca cap de familie sau ca cap al asociațiunii conjugale, întru cât nu se poate deroga drepturilor soțului supravețitor, întru cât nu se poate deroga ordinii legale a succesiunii pentru soți și descendenții lor; întru cât nu se poate deroga dispozițiilor prohibitive a Codului civil (v. art. 1224 până la 1226 și art. 5 Cod civ.);

Considerând că dacă contractul matrimonial expres declară că averea dotală mobilă să fie inalienabilă, precum în speță, asemenea clausă nu e contrară nici ordinii publice nici veri unei dispoziții prohibitive din Codul civil;

Considerând că sub regimul dotal, usitat în țerile române și în trecut și acum și așa precum e consacrat prin Codul civil actual, ceea ce caracterizează acest regim e că zestrea are să serve pentru sarcinile căsătoriei, și 'n vederea acestei destinații atât de utilă sub raportul social și pentru asigurarea împlinirii acestui scop, în deosebi imobilele dotale sunt declarate prin lege inalienabile prin art. 1248 Cod civil, fiind ast-fel garantate prin protecția excepțională a inalienabilității contra ori-cărei înstrăinări; în cât ca în trecut și acum sub Codul civil, inalienabilitatea imobilului dotal e consacrată ca principiu, de și acest principiu e contrariu liberei circulații a bunurilor și de și deroagă și regulei art. 1718 Cod civil, când e vorba de obligații contractate în timpul căsătoriei de soți și pentru care nu poate fi urmărit imobilul dotal;

Considerând că dacă zestrea consistă însă în cea mai mare parte din avere mișcătoare, nefiind această avere garantată de lege ca averea imobilă anume prin protecția inalienabilității, prin consumare și întrebuințare nelimitată și prin puțință urmăririi pentru datorii contractate în timpul căsătoriei, s'ar ajunge într'o situație când n'ar mai fi mijloace pentru împlinirea sarcinilor căsătoriei; că, spre a obvia la aceasta constituentele zestreii mobiliare stipulează prin contractul dotal inalienabilitatea și a zestreii mobiliare, depunând precum în de obște se usează capitalurile sau valorile dotale la Casa de Depunerii și consemnații;

Considerând că clauza dintr'un contract matrimonial pentru inalienabilitatea zestreii mișcătoare nu poate fi considerat ca nelicită, de oare-ce nu este o dispoziție prohibitivă în Codul civil în această privință; că libertatea părților la încheierea convențiilor matrimoniale și înțelnd seamă de scopul destinației și funcțiunea averii dotale, se legitimează dreptul de a stipula anume inalienabilitatea averii dotale mișcătoare, că precum pentru imobile asemenea și pentru averea dotală mișcătoare nealienabilitatea este tot atât de necesară; că a denega părților dreptul de a stipula, prin contractul matrimonial, inalienabilitatea averii dotale mobiliare, ar fi contrar tradiției, usului consacrat; că ar fi a îngreua existența căsătoriei atât de utilă sub raportul social, ceea ce de sigur asemenea este un interes mare de ordine publică; că, în fine, în spiritul regimului dotal, și acum când averea mișcătoare a dobândit o însemnată atât de mare, nu se poate refuza și averii dotale mișcătoare protecția inalienabilității; Considerând că, de alt-fel, dacă pentru datorii contractate în timpul căsătoriei nu poate fi urmărită averea dotală mișcătoare declarată nealienabilă, nu se poate zice că aceasta e contrariu art. 1718 C. civil, de

oare-ce, prin încheierea contractului matrimonial, s'a adus la cunoștința tuturilor ca se știe că capacitatea soților e mărginită și că de aceea, pentru datorile contractate în timpul căsătoriei, nu se poate urmări averea dotală mobilă declarată inalienabilă;

Considerând că trebuie a se recunoaște că efectele inalienabilității dotei mobile nu pot fi în toate privințele aceleași ca ale inalienabilității imobilului dotal;

Că ținând seamă de nestabilitate, de împrejurarea că lucrurile mișcătoare pot fi supuse peirii sau stricăciune, de trebuințele familiei, și precum și de drepturile bărbatului ca administrator al averii dotale, mobilele dotale corporale pot fi înstrăinate fără ca să se opue clauza inalienabilității, și achizitorul de bună credință a unor asemenea bunuri corporale va fi apărat prin regula art. 1909 C. civ.; prin urmare, înstrăinarea unor mobile dotate corporale făcută de soț va fi valabilă, afară dacă ar fi fost la mijloc o înțelegere frauduloasă între soți și cel de al treilea, și aceeași soluție va trebui să fie admisă și pentru mobilele dotale necorporale lăsate la dispoziția soțului, pe care soțul va putea a le ceda sau înstrăina spre a-și procura imediat mijloacele necesare pentru întreținerea familiei;

Considerând că, inalienabilitatea averii dotale mișcătoare produce efecte în deosebire pentru femeia măritată, cu deosebire întru cât ea nu poate, chiar cu autorizarea bărbatului, înstrăina, încasa creanțe sau renunța la creanțe, ea nu poate transige sau compromite asupra drepturilor dotale mobiliare, nici a face declarații de natură a atinge drepturile; ea nu poate obliga averea dotală mobilă inalienabilă, prin datorii ce ar fi contractat în timpul căsătoriei, fie singură, fie împreună cu soțul;

Considerând că, în speță, fiind vorba de o datorie contractată de soți în timpul căsătoriei, nu se poate urmări averea dotală mobilă declarată inalienabilă, nici în timpul căsătoriei, nici după desfacerea căsătoriei; căci obligațiile contractate sunt imperfecte și nu încetează a fi imperfecte și după desfacerea căsătoriei, iar incapacitatea de a contracta din cauza inalienabilității mobilelor dotale se poate opune pentru datorii contractate în timpul căsătoriei și după desfacerea căsătoriei, întru cât viciul nu dispare prin desfacerea căsătoriei; că așa fiind întru cât creditorul soțului nu putea popri sumele dotale pentru plata unei datorii contractate în timpul căsătoriei de ambii soți, de oare-ce averea dotală mișcătoare era inalienabilă, motivul al doilea e asemenea întemeiat.

Asupra motivului al treilea:

«Exces de putere și violarea art. 455 Pr. civ. și 458 al. II, același cod.

«Tribunalul consideră poprirea făcută în mâna greșierului pentru o sumă aflată la Casa de Depuneri, ca bine făcută și contestă d-nei Mărculescu dreptul de a invoca nulitatea unei asemenea popri, când constant este că greșierul nu este un terț debitor, de oare-ce el nu deține nici o sumă și nu datorează nimic, și când incontestabil este că oricine are interes poate invoca nulitatea unui act, care îl jignește în exercitarea unui drept.

«Tribunalul violează ast-fel articolul 451 și comite un exces de putere».

Având în vedere că tribunalul să mărginește a declara că Rădulescu a poprit și în mâinile greșierului tribunalului și în ale Casei de Depuneri și consemnații, și că oricare ar fi validitatea poprirei făcute în mâinile greșierului, totuși această poprire și-a avut efectul de a lovi de indisponibilitate bunurile poprite, asigurându-se popritorul îndeajuns până la judecarea validității ambelor popri de el efectuate;

Considerând că tribunalul nu afirmă nici susține validitatea poprirei făcute în mâinile greșierului tribunalului;

Că, așa fiind, e fără interes a discuta motivul așa precum e propus, și urmează pentru aceasta a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, casează pentru motivul I și II și respinge motivul III ca fără interes.

Observație. — Decisia Curții de casație, ce publicăm astăzi, cuprinde două puncte importante.

Primul punct este relativ la persoanele chemate a semna convenția matrimonială. Înalta Curte pune cu drept cuvânt în principiu că părinții nu sunt obligați a lua parte la convenția matrimonială încheiată de copilul lor major, atunci când ei n'au făcut nici o stipulație în această convenție.

«Contractul de căsătorie se va semna, dice art. 770 din noul proiect de revizuire a Codului de procedură civilă, căruia nu-i s'a mai dat nici un curs, *atât de bărbat și de femeie, cât și de cei ce constituiesc dotă, dacă dotă există*; și art. următor (771) adaugă: «Dacă bărbatul sau femeia nu au vârsta cerută de art. 131 din Codul civil, contractul de căsătorie se va semna și de părinții acei care nu are vârsta, sau de acel chemat după lege a-l autorisa, pentru validitatea contractului».

După aceste texte, părinții viitorilor soți nu sunt deci ținuți a lua parte la contractul matrimonial încheiat de copiii lor, de cât atunci când aceștia sunt minori, sau când părinții au constituit o dotă. Această soluție este admisibilă chiar în lipsa acestor texte, pentru-că de și art. 709 din Procedura actuală dispune că contractul matrimonial trebuie să fie semnat și de părinții viitorilor soți, totuși acest text presupune că soții sunt minori, sau că părinții au constituit o dotă; căci alt-fel soții pot face singuri contractul lor matrimonial⁽¹⁾. Și dovadă că este așa e că art. 710 din aceeași procedură, care arată formele autentificării și transcrierii contractului matrimonial, nu mai vorbește de părinții soților, ci numai de soți și de constituitorii dotei. Într'un contract matrimonial nu sumt, deci, părți de cât viitorii soți și constituitorii dotei, fie ei străini sau părinți, afară de cazul când soții sau unul din ei ar fi minori, în care cas părinții trebuie să asiste pe soțul incapabil (art. 1231). Aceasta este atât de adevărat în cât se decide, în genere, de și chestiunea este controversată, că ascendenții al căror consimțământ nu este necesar pentru validitatea contractului matrimonial, ci numai pentru validitatea căsătoriei, nu au nevoie de a interveni la schimbările ce soții, pe care îi presupunem capabili, ar aduce convenției lor matrimoniale primitive, înainte de celebrarea căsătoriei (art. 1229)⁽²⁾.

⁽¹⁾ Cpr. Trib. Vâlcea, *Curierul Judiciar* din 1903, No. 38 (cu observația noastră). Veđi și Trib. Com. Ilfov, sentința publicată tot în acest număr, p. 100.

⁽²⁾ Veđi t. VIII a Coment. noastre, p. 103 urm., și autoritățile citate acolo.

Al doilea punct din decizia Curței este relativ la imobilizarea dotei mobiliare.

Dota mobilă este în principiu alienabilă (art. 1249) (3), însă nimic n'ar împedica pe părți de a stipula inalienabilitatea ei prin contractul lor matrimonial. Asemenea clausă ar fi perfect validă, în baza principiului libertății convențiilor matrimoniale (art. 1224). Tribunalul de Ilfov hotărâse contrarul, însă sentința sa a fost cu drept cuvânt casată, și înalta Curte stabilește foarte bine că asemenea clausă nu este contrară nici ordinii publice, nici vre-unei dispoziții prohibitive a Codului civil. Prin clausa de neînstrăinare se dă, din contra, averii mișcătoare o protecție mai mare și se asigură neurmărirea dotei din partea creditorilor soților, chiar în urma desfacerei căsătoriei, pentru datorii contractate de dênșii în timpul căsătoriei (4).

Terții cari au contractat cu soții nu se pot jălui, pentru că contractul matrimonial fiind adus la cunoștința lor prin publicitate, ei au știut, când au contractat, că această avere, declarată inalienabilă, nu formează gagiul lor.

Care ar fi, în adevăr, rațiunea ca un petec de pământ, de o valoare relativ mică, să fie inalienabil, iar o avere mobilă, de multe ori considerabilă, să poată fi răsipită cu cea mai mare ușurință, fără ca părțile s'o poată declara inalienabilă prin convenția lor?

Această soluție se impune mai cu seamă la noi, unde dota mobilă a fost declarată alienabilă prin art. 1249. Părțile pot, deci, să înființeze o garanție mai mult, pe care legiuitorul n'a socotit de cuviință s'o iea. Aceasta este în spiritul regimului dotal, care voește ca dota să fie intactă, pentru ca, la vreme de nevoie, soții și copiii să nu rămână pe drumuri. Iată pentru ce jurisprudența a consacrat de mai multe ori această soluție, pe care Curtea supremă o desvoltă cu un lux de argumentare (5). Sentința tribunalului va rămâne deci o părere izolată și o eroare, pe care Curtea de casație cu drept cuvânt a îndreptat-o.

D. Alexandresco

(3) Veđi explic. art. 1249 în t. VIII a Coment. noastre, p. 334 urm. Cpr. Judec. ocol. Birlad. *Curierul Judiciar* din 1902, No. 4 (cu observația noastră). Veđi Jud. Ocol. III București și Trib. Ilfov, sentință publicată tot în acest număr.

(4) Este, în adevăr, de principiu că obligațiile contractate în timpul căsătoriei nu pot nici-o dată fi executate asupra averii inalienabile, nici chiar în urma desfacerei căsătoriei, pentru că bunurile inalienabile sunt atinse din capul locului de un viciu vecinic persistent; căci alt-fel s'ar valida înstrăinările indirecte consimțite la o epocă când înstrăinarea era formal interzisă, și cu chipul acesta s'ar viola întreaga economie a regimului dotal. Cpr. C. București, *Curierul Judiciar* din 1894, No. 4 și din 1903, No. 21 (două decizii). Veđi și *Curierul Judiciar* din 1892, No. 3, Cpr. și C. Craiova, *Dreptul* din 1895, No. 40. Judec. Ocol III București, cartea de judecată publicată tot în acest număr, p. 103. Veđi t. VIII a Coment. noastre, p. 240, 241, text și nota 1, și p. 250, text și nota 1.

(5) Cpr. în acelaș sens: C. București, *Dreptul* din 1876, No. 18 și din 1884, No. 40. Veđi t. VIII a Coment. noastre, p. 193, nota 3, 221 și 276, text și nota 4; 337, text și nota 3, etc.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența de la 13 Iunie 1903

Președenția D-lui V. D. R Î U R E A N U, Membru
S. Rădulescu cu Ana Mărculescu și alții
Sentința No. 1018

Dotă. -- Act dotal. — Persoanele ce sunt datoare a sub-scri acest act. — Nesubscrierea sa de toate aceste persoane. — Nulitate. — Dacă nulitatea se poate acoperi posterior celebrării căsătoriei. — (Art. 1228 Cod civil; art. 709 Procedura civilă).

Dotă. — Creanță rezultând dintr'un act dotal nul. — Dacă este dotală.

Dotă. — Avere dotală mobilă. — Dacă este alienabilă. — Condițiunea de inalienabilitate trecută în act. — Condițiunea contrară ordinii publice și deci fără valoare. — (Art. 1224, 1245, 1248, 1249, 1718 Cod civil; art. 406, 407 și urm. Proc civilă).

Poprire -- Efectele ei. -- Contestație. — Cine este în drept a face contestație.

1. *Contractul de căsătorie (actul dotal) trebuie scris de soți, de părinții lor, precum și de constituitorii zestrei, iar nerespectarea acestei formalități, care este cerută pentru solemnitatea însăși a contractului de căsătorie, atrage nulitatea actului, și această nulitate nu se poate acoperi posterior celebrării căsătoriei, întru cât dota nu se poate constitui nici adăoga după efectuarea căsătoriei.*

2. *Creanța ce rezultă dintr'un act dotal isbit de nulitate nu poate avea nici o dată caracterul dotalității.*

3. *Condițiunea de inalienabilitate a averii dotale mișcătoare coprinsă într'un act dotal, este o condiție contrară ordinii publice și deci nu poate împedica urmărirea acestei averi de către creditorii, de oare ce averea dotală mobilă este, în principiu, alienabilă.*

4. *Orî care ar fi validitatea unei prime popriri din punctul de vedere al calității terței persoane poprite, totuși această poprire și produce efectul său principal: acela de a lovi de indisponibilitate bunurile poprite, și printr'însa creditorul poprit și-a asigurat în de ajuns drepturile sale asupra sumelor poprite până în momentul când se va pronunța judecata asupra validității popririi, știut fiind că poprirea are un caracter mixt: măsură de urmărire silită și act de conservare.*

5. *Terțul poprit are dreptul de a face contestație și a invoca nulitatea popririi făcută în mâinile sale, nu și debitorul urmărit.*

S'au ascultat d-nii avocați: P. Stroescu și M. Poenaru-Bordea din partea apelantului S. Rădulescu și d-l I. Urlă-tzeanu din partea infimatei contestatore Ana Mărculescu, în lipsa debitorului Petre Popescu-Pretor și a terțiului poprit Casa de Depuneri.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de S. Rădulescu, contra căr-ței de judecată No. 871/903, a judelei ocol. II București, prin care se admite în parte contestațiunea făcută de d-na Ana Mărculescu, prin petiția înregistrată la No. 4276 din 24 Martie 1903, ordonându-se desființarea popririlor cerute de apelant, prin petițiunile înregistrate la No. 17342,901 și 2677,903, cu 30 lei cheltueli de judecată;

Având în vedere actele aflate la dosar, precum și susține-rile părților;

Având în vedere că din toate acestea, în fapt, se constată că apelantul S. Rădulescu, cu o cambie semnată de soții Ana Popescu Pretor, azi Mărculescu, și Petre Popescu Pretor, având să ia de la dênșii suma de 1495 lei, i-a chemat în judecată și a obținut contra lor cartea de judecată No. 3026,900, pe baza cărei cărți de judecată, rămasă definitivă, dênșul prin petițiunile înregistrate la No. 1734,901 și 2672,903 a cerut înființarea de popriri atât în mâinile grefierului trib. Ilfov, secția de Notariat, cât și în mâinile directorului Casei de Depuneri și Consemnațiunii, popriri ce s'au și efectuat prin

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV, s. v.

Audiența de la 12 Iulie 1903

Președenția D-lui G. A. M A V R U S, Președinte
G. & Th. M. Eftimiu cu Ana Mărculescu și Casa de Depuneri

Dotă. — Act dotal. — Persoanele obligate a se prezenta la tribunal spre a cere autentificarea și transcrierea acestui act. — (Art. 709 și 710 Proc. civilă).

Numai viitorii soți și constituitorii zestre trebuie să se prezinte înaintea tribunalului spre a cere autentificarea și transcrierea actului dotal în registrele tribunalului.

S'au ascultat din partea apelantului Eftimiu d-l advocat P. Stroescu, iar din partea intimatelor Ana Mărculescu, d-l advocat Gr. Urlățeanu, în lipsa Casei de Depuneri.

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului făcut de G. și Th. M. Eftimiu & C-o. prin petiția reg. la No. 8192/903, în contra cărții de judecată cu No. 878/903, a judelei ocol. III București;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că prin cartea de judecată atacată cu apel, s'a admis contestația făcută de Ana Mărculescu, în contra poprirei cerută prin procesul verbal cu data 13 Martie 1903, de portăreii trib. Ilfov;

Având în vedere faptele și motivele din cartea de judecată atacată cu apel, pe care tribunalul găsim-le juste și bine întemeiate, le adoptă în totul;

Considerând, în ce privește noul motiv invocat de apelanți, că actul dotal nu are tărie dintr'un îndoit punct de vedere: că nu este semnat de părinții viitoareii soți și că n'a fost făcut înainte de celebrarea căsătoriei:

Având în vedere că, de și în art. 709 Pr. civ., se prevede printre persoanele care trebuie să iscălească în contractul de căsătorie și pe părinții viitorilor soți totuși în art. următor 710, unde legiuitorul prevede în mod special formele după care trebuie să se facă contractul de căsătorie, care este un act solemn, legiuitorul nu menționează de cât pe viitorii soți și pe constituitorii de zestre ca singurele persoane care trebuie să se prezinte înaintea tribunalului, spre a cere autentificarea actului dotal și transcrierea în registrele tribunalului; că de altmintrelea, această interpretare care rezultă în mod vădit din redacțiunea suscitatăului text, este singură rațională, de oare-ce la confecționarea contractului de căsătorie, prin care se regulează situațiunea materială a viitorilor soți, nu este nevoie să intervie de cât soții, a căror raporturi patrimoniale se reglementează, și aceia care le procură viitorilor soți;

Că ast-fel fiind, această obiecțiune este neintemeiată și căută a fi înlăturată;

În ce privește obiecțiunea că actul dotal urma să fie făcut înainte de căsătorie:

Având în vedere că din procesul verbal de autentificare se constată că actul a fost prezentat spre autentificare înainte de celebrarea căsătoriei, că ast-fel și această obiecțiune căută a fi înlăturată;

Pentru aceste motive, trib., în majoritate, respinge apelul, etc.

(ss) G. A. Mavrus, A. Iuca.

p. Greșier (s) P. Rizu

O s e b i t ă p ă r e r e

Având în vedere apelul făcut de firma G. și Th. M. Eftimiu & Co., contra cărții de judecată No. 878/903, a Judelei Ocol. III București, prin care se admite contestațiunea făcută de Ana Mărculescu și se desființează poprirea cerută de firma apelantă, asupra unor sume de bani depusă la Casa de Depuneri și convenite contestatoarei, din prețul vândărei moșiei Broscești;

Având în vedere că poprirea fusese cerută de firma apelantă în baza unei cambii de 630 lei, semnată de contestatoarea în timpul căsătoriei, în ordinul firmei; că contestatoarea în sprijinul contestației invoacă ca motiv: că sumele poprite constituie avere dotală mobilă, declarată inalienabilă în con-

tractul său dotal, și care, prin urmare, nu poate fi urmărită pentru datorii contractate de femeie în timpul căsătoriei, chiar după desfacerea căsătoriei;

Având în vedere că apelantul în opunerea sa susține că actul dotal prezentat de contestatoarea este nul, de oare ce nu este semnat de mama soției și părinții soțului, care erau în viață în momentul facerii contractului de căsătorie, și prin urmare, clauza coprinsă în actul dotal care declară averea dotală mobilă inalienabilă, trebuie considerată ca neavând ființă și neputând produce nici un efect; că în al doilea loc, apelantul obiectează că chiar dacă s'ar putea considera contractul de căsătorie ca fiind valabil din punctul de vedere al forme, totuși clauza menționată ar fi nulă, ca fiind contrară ordinii publice;

Având în vedere că fără a mai discuta dacă formalitatea semnării contractului de căsătorie de părinții viitorilor soți, prescrisă de art. 709 Cod proc. civilă și de a cărei lipsă se prevalează firma apelantă pentru a pretinde nulitatea actului dotal, în conformitate cu art. 1228 Cod civ., are vre-o rațiune de a fi, sau dacă această prescripțiune nu constituie de cât o inadvertență din partea legiuitorului, după cum s'ar părea că rezultă din comparația citatului art. 709 cu articolul următor 710, care menționează numai viitorii soți și cei ce constituie dota, ca trebuind să se prezinte înaintea Tribunalului spre a cere autentificarea contractului de căsătorie și transcrierea lui în registrul Tribunalului, se pune însă chestiunea de a se ști: dacă clauza coprinsă în art. 3 din contractul dotal, prin care se declară «că orî ce avere mobilă va cădea sub regimul dotal, devenind inalienabilă», este valabilă sau nu ?

Considerând că art. 1249 Cod civ. dispune în mod expres că dota mobilă care rămâne proprietatea femeii, poate fi alienată de aceasta cu autorizațiunea bărbatului, sau la cas de refus din partea acestuia, cu permisiunea judecătorei; că clauza sus menționată, prin care se deroagă la această dispoziție, trebuie să fie considerată ca contrară ordinii publice; că deși legiuitorul în art. 1224 consfințește principiul libertății convențiilor matrimoniale, totuși în același articol, aduce o restricțiune la acest principiu, nepermițând viitorilor soți, ca prin clauzele contractului de căsătorie, să deroage la dispozițiunile prohibitive ale Codului civil; de unde urmează că ei pot deroga la acele dispozițiuni legale care au de obiect numai un interes privat, având deci caracterul unor dispozițiuni declarative sau supletive ale voinței părților, dar că nu le este permis a deroga la acele dispozițiuni legale care au de obiect numai un interes general, având deci caracterul unor dispozițiuni declarative sau supletive ale voinței părților, dar că nu le este permis a deroga la acele legi, care punând în joc mai mult sau mai puțin interesul general, privesc ordinea publică (art. 5 Cod civ.);

Având în vedere că, deși în legislațiunea noastră, nu există un text care să proclame în mod expres caracterul ilicit al clauzei de inalienabilitate, totuși numeroase dispozițiuni din Codul civil ne arată, în mod neîndoios, ideea legiuitorului în această privință; că numai ast-fel se poate explica prohibițiunea substituțiunilor (art. 803) și faptul că legiuitorul în art. 1248 și urm. din Cod civ., ocupându-se de inalienabilitatea dotei, nu menționează de cât averea imobiliară; că sistemul legiuitorului se justifică prin considerațiuni de interes general, căci inalienabilitatea, fiind contrară principiului libertății circulațiunii a bunurilor, paralizează dezvoltarea avuției publice;

Considerând de altmintrelea că, în specie, clauza prin care se întinde inalienabilitatea și asupra averii dotale mobiliare, crează în realitate o adevărată incapacitate pentru femeie de a dispune de această avere; că este incontestabil că legile care reglementează starea și capacitatea persoanelor, sunt legi de ordine publică, și că numai legea poate mări sau micșora capacitatea unei persoane; că deci, și din acest punct de vedere, clauza este ilicită;

Având în vedere că chiar dacă am admite că prin menționata clausă, constituitorul zestreii a înțeles să pună dota mobilă la adăpostul urmăririi creditorilor, făcând-o inalienabilă, și în acest cas, clauza este ilicită; căci art. 1718 din Codul civ., care determină întinderea dreptului de gaj al creditorilor asupra bunurilor debitorului, are caracterul unei dispozițiuni de interes general și deci de ordine publică; că

deși legiuitorul a adus oare-care restricțiune la aplicațiunea acestui principiu, declarând unele bunuri, într'o măsură oare-care, neurmăribile, fie pentru motive de interes general, ca să asigure mersul regulat al serviciurilor publice, fie pentru motive de umanitate, totuși aceste derogățiuni constituiesc excepțiuni, pe care legiuitorul le enumeră în mod limitativ în art. 406 și urm. Cod proc. civilă.

Pentru aceste motive, sunt de părere a se admite apelul și a se respinge contestația d-nei Ana Mărculescu.

(s) Alex. Cerban

Observație. — Veți nota Directorului nostru asupra deciziei Curței de casație, publicată tot în acest număr.

JUDECATORIA OCOLULUI III BUCUREȘTI

Audiența de la 31 Martie 1903

Ana Mărculescu cu G. & Th. Eftimiu și Casa de Depuneri
Carte de judecată No. 878

Dotă.—Zestrea mișcătoare. — Dacă este alienabilă.—**Condițiuni.**—Dacă femeea se poate obliga asupra bunurilor sale dotale în timpul căsătoriei.—Dacă insesibilitatea bunurilor dotale continuă a proteje pe femeea înzestrată și după desfacerea căsătoriei pentru obligații contractate în timpul căsătoriei.— Stipulațiunea prin actul dotal că bunurile viitoare ce ar veni de la înzestrător înzestrată este valabilă.—Dacă aceste bunuri devin dotale.—(Art. 1245, 1246 și 1249 C. civ.).

1) Zestrea mobilară este alienabilă, cu autorizația soțului său a justiției.

2) Femeea neputându-se obliga asupra bunurilor sale dotale, această insesibilitate a bunurilor sale trebuie să o protegă și după desfacerea căsătoriei, căci alt-fel această protecțiune acordată femeii ar fi ilusorie și nu ar duce la alt ceva de cât la o amânare a acțiunii creditorilor până la desfacerea căsătoriei.

3) Când prin actul dotal se stipulează că ori-ce avere ar veni înzestrată de la înzestrător în timpul căsătoriei, atât mobilă cât și imobilă, să devină dotală și inalienabilă, această stipulațiune este valabilă, ea nefiind contrară ordinii publice, și deci, și această avere devine dotală și nu poate fi urmărită de creditorii.

S'au ascultat: din partea contestatoarei Ana Mărculescu d-l avocat Gr. Urițăeanu, iar din partea creditorilor popritori G. & T. Eftimiu, d-l avocat Stroescu, în lipsa terțiului poprit Casa de Depuneri.

Judecata;

Asupra contestațiunii făcută de Ana Mărculescu, în contra procesului verbal cu data de 13 Martie 1903, prin care s'a înființat poprire asupra sumei de 620 lei;

Având în vedere că nu se contestă de nici una din părți, că suma poprită prin procesul verbal cu data de 13 Martie 1903 și care represintă parte din prețul moșiei Broșteni, este intrată în patrimoniul contestatoarei, prin faptul că dânsa a succedat defunctului său părinte, Eustațiu Mărculescu;

Considerând că este asemenea stabilit, în fapt, că suma asupra căreia s'a făcut poprirea intrase în patrimoniul contestatoarei, în timpul căsătoriei sale cu P. Popescu Pretor, căsătorie astăzi desfăcută, după cum se constată prin sentința trib Ilfov, s. I;

Considerând că se constată, în fapt, că prin actul dotal aut. de trib Ilfov, la No. 9909,97 secția notariat, Eustațiu Mărculescu, tatăl contestatoarei de azi, îi constituie dotă, pe lângă mai multă avere prezentă, dar și ori-ce avere viitoare îi va veni pe cale de succesiune, o consideră ea tot dotală;

Considerând că ast-fel fiind, este incontestabil că suma de bani poprită de intimații G. și Th. M. Eftimiu este avere dotală a contestatoarei;

Considerând că, în susținerea contestațiunii sale, reclamanta invoacă două motive:

1. «Dota mobilară ca și dota imobiliară este inalienabilă, citând în această privință întreaga jurisprudență francesă;

2. «Prin actul dotal ori-ce sume viitoare s'ar câștiga prin succesiune de la înzestrători, sunt dotale și inalienabile»;

Considerând că, în ce privește primul motiv al contestațiunii, el este ne fondat în drept, de oare-ce, dacă în legislația francesă, jurisprudența, cu toată opunerea întemeiată a doctrinei, declară dota mobilară inalienabilă, nu tot ast-fel este în regimul Codului nostru civil;

Considerând, într'adevăr, că în această privință, art. 1249 Cod civ. declară zestrea mobilară alienabilă cu autorizația soțului său a justiției, și aceasta după dispos. art. 1245 și 1246 C. civ.;

Considerând că, în ce privește argumentul adus de intimați în apărare și anume: «în ori-ce caz, căsătoria încetând, încetează și dota'titatea, și deci, creanța sa se poate urmări asupra unor bunuri cari azi nu mai sunt dotale», el este nefondat în drept;

Considerând că dacă admitem că femeea nu se poate obliga asupra bunurilor sale dotale, trebuie să admitem că această insesibilitate a bunurilor sale trebuie să o proteje și după desfacerea căsătoriei, de oare-ce, altmitrelea, această protecțiune acordată femeii ar fi ilusorie, și nu ar duce la alt ceva de cât la o amânare a acțiunii creditorilor;

Considerând că prin actul dotal se stipulează că, ori ce avere va veni contestatoarei de azi de la înzestrător, atât mobilă cât și imobilă, să devie dotală și inalienabilă;

Considerând că în ce privește această stipulațiune, intimațul pretinde că ea este nulă, fiind contrară ordinii publice;

Considerând că această inalienabilitate fiind temporară ca și dota'titatea, nu se vede întru cât ea vatămă ordinea publică, așa în cât, și din acest punct de vedere, urmărirea exercitată de intimați asupra averii dotale a contestatoarei cată a se anula; că ast fel fiind, contestațiunea devine fondată și cată a se admite, anulându-se poprirea înființată prin procesul verbal cu data 13 Martie 1903 de către portărelul N. Ursulescu;

Având în vedere și cererea de execuțiune provisorie;

Considerând că nu se dovedește cu nimic nici urgență nici pericol în întârziere pentru contestatoare; că ast-fel fiind, acest capăt de cerere este neintemeiat și cată a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, admite contestațiunea făcută de Ana Mărculescu.

Jude (s) Budișteanu.

Grefier (s) Stirculescu

Observație. — Veți nota Directorului nostru publicată tot în acest număr a ziarului nostru.

(N. R.)

TRIBUNALUL JUDEȚULUI GORJ

Audiența de la 25 Noembrie 1903

Președenția D-lui G. MĂGUREANU, Judecător de sedință

D-r I. Urbeanu cu Căpitan Em. Părăeanu

Sentința civilă No. 419

Dotă. — Zestre consistând din bani. — Imobil cumpărat în timpul căsătoriei cu acești bani. — Nemișcător dat de constitutorii zestrei drept plata dotei constituită în bani. — Casul când aceste imobile devin dotale. — Casul când zestrea în bani, sau imobilele cumpărate cu acești bani, sau date spre plata lor, devin proprietatea soțului. — Când rămân proprietatea femeii. — Vnzarea lui de către soție. — (Art. 1233, 1234, 1236, 1243 și 1245 din Codul civil).

1. Nemișcătorul câștigat în timpul căsătoriei prin bani dotali, precum și imobilul ce se dă, după căsătorie, spre plata dotei care a fost constituită în bani, nu devin dotale dacă nu s'a stipulat aceasta în actul dotal.

2. *Dota constituită în bani devine proprietatea bărbatului și, deci, și nemișcătorul primit drept plata dotei, însă aceasta este adevărat numai în cazul când părțile nu au dispus alt-fel prin actul dotal.*

Ast-fel, când prin contractul matrimonial se prevede că zestrea în bani se dă femeii și că trebuie depusă la Casa de depuneri și consemnațiuni, iar soțul este îndrituit să primească numai dobînda acelor bani, în asemenea cas, soția este proprietara banilor zestrali, și imobilul dat de constituitoarea dotei spre plata acestor bani devine proprietatea femeii care poate să-l vîndă cu consimțimentul soțului său.

S'au prezentat: reclamantul asistat de d-l avocat N. Frumbeanu și pârătul, de d-l avocat S. N. Dobruneanu. Tribunalul deliberând,

Avînd în vedere că cererea reclamantului d-l D-r I. Urbeanu are de obiect de a se anula actul de vânzare, autentificat de acest tribunal sub No. 3548/903, și transcris la No. 3345/903, prin care soția domniei sale anume Emilia D-r I. Urbeanu vinde pârătului Căpitan Emanoil Părăianu proprietatea Curtișoara din plasa ocol, jud. Gorju, pe motiv că această proprietate este dotală;

Avînd în vedere susținerile părților, actele din dosar și concluziunile depuse de părți;

Avînd în vedere, în fapt, că în anul 1881 d-na și domnul Const. Părăianu, la trecerea în căsătorie a ficei lor Emilia după d-l D-r I. Urbeanu, i-au constituit dotă, prin actul dotal autentificat de acest tribunal sub No. 12/1881, între altă avere, și suma de trei mii galbeni în numerar, pe care să-i răspundă în termen de doi ani, cu începere de la data actului, cu obligațiunea ca această sumă de bani se o depună la Casa de consemnațiuni, de unde viitorul ginere să nu o poată ridica de cît pentru cumpărarea unui imobil de o valoare echivalentă cu cea sumă;

Avînd în vedere că, la expirarea termenului de doi ani prevăzut în actul dotal vorbit, constituitoarea dotei neputînd să plătească suma de trei mii galbeni consemnându-i la casa de depuneri prin actul autentificat de acest tribunal la No. 2028/1899, daș spre plata dotei de 3000 galbeni două imobile: Curtișoara și Crasna cu următoarea mențiune;

«Dăm pentru dota de 3000 galbeni ce între altă avere am dat ficei noastre Emilia, la trecerea sa în căsătorie cu d-l D-r I. Urbeanu, după cum se constată prin actul dotal autentificat la No. 12/1881, următoarea avere: I proprietatea Curtișoara situată în comuna Curtișoara; și II proprietatea Crasna;

Avînd în vedere că, prin actul de vânzare autentificat de acest tribunal sub No. 3548/903 și transcris sub No. 3345/903, d-na Emilia D-r I. Urbeanu, cu consimțimentul soțului său, d-l D-r I. Urbeanu, vinde d-lui căpitan Emanoil Părăianu proprietatea Curtișoara;

Avînd în vedere că soțul vinzătoarei d-l D-r I. Urbeanu cere anularea acestui act de vânzare pe următoarele două motive: 1) Că imobilul Curtișoara vîndut de soția sa d-na Emilia D-r I. Urbeanu d-lui Căpitan Emanoil Părăianu e dotal, de oare-ce prin actul dotal se prevede întrebuițarea numerarului constiuit dotă în achișițiune de imobile, iar prin actul din 1899 dându-se în plata acestui numerariu între altă imobile și imobilul vîndut «Curtișoara» cu mențiune că va fi dotal, acest imobil reprezentînd parte din numerarul de 3000 galbeni, e dotal ca și acest numerariu și deci, nu putea fi înstrăinat de d-na Emilia D-r I. Urbeanu, și că soțul, potrivit art. 1255 C. civ. este în drept să ceară anularea vînzării; și II-lea că dota fiind constituită în bani conform art. 1245 Cod civil, imobilul dat spre plata a acestor bani devine proprietatea bărbatului ca și banii, și prin urmare, reu s'a înstreinat de femeie, și deci, trebuie anulat acest act de vânzare și din acest punct de vedere;

Considerînd că aceasta fiind obiectul litigiului, urmează să vedem, dacă proprietatea Curtișoara vîndută de d-na Emilia D-r I. Urbeanu, cu consimțimentul soțului său D-r I. Urbeanu, d-lui Căpitan Emanoil Părăianu este sau nu dotal, sau a devenit proprietatea bărbatului fiind dat drept plata a banilor constituiți dotă;

Considerînd, în drept, că legiuitorul prin art. 1233, 1234 și 1236 Cod. civ. din cauza inalienabilității de care sunt isbite imobilele dotate, a pus o sumă de pedici pentru a împedica acest regim dotal, iar prin art. 1236, zice: că dota nu poate fi constituită nici adăogită în timpul căsătoriei și prin art. 1243, că nemișcătorul cîștigat în timpul căsătoriei prin bani dotali, nu devine dotal dacă nu s'a stipulat în contractul de căsătorie asemenea întrebuițare a banilor dotali. De asemenea, nu devine dotal imobilul ce i s'ar da spre plata dotei care a fost constituită în bani;

Considerînd că din cuprinsul acestui articol rezultă: 1° Că chiar dacă banii cu care se cumpără acest imobil ar fi dotali, prin aceasta imobilul nu devine dotal, dacă nu s'a prevăzut asemenea întrebuițare a banilor dotali chiar prin contractul de căsătorie; și 2° tot așa nu devine dotal imobilul dat spre plata dotei constituită în bani, dacă acest mod de plată nu a fost prevăzut chiar în actul dotal; ast-fel totul se reduce la cuprinderea actului dotal, că numai ce e prevădut în actul dotal e dotă sau devine dotal, căci așa trebuie înțeles acest text de lege (vezi și Laurent, vol. 23, No. 463); prin urmare totul se reduce la conținutul actului dotal;

Considerînd că, în actul dotal din anul 1881, cuprinzîndu-se numai clauza întrebuițării banilor dotali, iar nu și că imobilele ce se vor da spre plata dotei vor deveni și ele dotale, imobilul Curtișoara vîndut d-lui Emanoil Părăianu, de către d-na Emilia D-r I. Urbeanu, nu poate fi considerat ca fiind un imobil dotal. Faptul că, cu ocaziunea dărei în plată a dotei prin actul din 1899, nu poate imprima caracterul dotalității unui imobil, pe care părțile, la confirmarea actului dotal, nu a voit a-l imprima, ast-fel primul motiv se găsește ne fondat;

Considerînd că, în ce privește al doilea motiv, că dota fiind constituită în bani, imobilul dat spre plata acestor bani devine proprietatea bărbatului ca și banii;

Considerînd, în principiu, că din dispozițiunea art. 1245 C. civil rezultă că dota constituită în bani devine proprietatea soțului și, deci, și imobilul primit drept plata dotei devine proprietatea soțului însă aceasta numai în cazul când părțile nu au dispus alt-fel prin actul dotal, după cum este în speță; căci examinînd actul dotal din anul 1881 vedem: Că banii se dau femeii, și până la depunerea banilor la consemnațiune, soțul reclamant, d-l D-r I. Urbeanu, nu primește de cît dobînda de la constituitoarea dotei, precum și după depunerea banilor; prin urmare, este evident că banii constituiți dotă au rămas proprietatea femeii d-na Emilia D-r I. Urbeanu; ast-fel, banii constituiți dotă fiind proprietatea femeii și imobilele date spre plata acestor bani prin actul din 1899, a devenit proprietatea ei, care era în drept a vinde pârătului căpitan Emanoil Părăianu, cu autorizațiunea soțului său D-r I. Urbeanu;

Considerînd că din cele expuse mai sus constatîndu-se că moșia vîndută d-lui căpitan Emanoil Părăianu, fiind avere parafernală a soției vinzătoare, terțiul, d-l D-r I. Urbeanu, nu putea intenta această acțiune; ast-fel și din acest punct de vedere cererea reclamantului se găsește nefondată;

Pentru expusele motive, redactate de d-l membru supleant, C. Ștefulescu-Ruca, tribunalul respinge ca nefondată cererea reclamantului, d-l D-r I. Urbeanu, etc.

(ss) G. M. Măgureanu, C. Ștefulescu-Ruca

p. Grefier (s) T. M. Gani

Toge reglementare

Pentru d-nii AVOGAȚI și magistrați
Se găsește de vânzare în calitate superioară
La magazinul de pălării

RUBENS

CALEA VICTORIEI, 28 ÎN FAȚA POLIȚIEI